

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας..

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὀδὸς Φιλλεγγῶν 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῆ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ γυπόγραφα εἴθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι δεύθου-
σιν ἀρείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί δυνάμεθα αἱ γυναῖκες. — Πρὸς τὸν ἀπεργόμενον ἀνεψιὸν μου
Δ. Κ. (ὑπὸ κ. Σαπφῶς Λεοντιάδος). — Τὸ ῥόδον Δ' (ὑπὸ δος Τούλας
Κόκκαλη). — Φιλοθέη Μπενιζέλου Δ'. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικιά-
γον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. Ἐν τῷ ἑστιατορίῳ. Ἡ
ρέπορτερ τῆς Νέας Ὑόρκης. — Συναυλία. — Θέατρον. — Συμβουλή.
— Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα εἴθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΙ ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΗΜΕΙΣ;

Τόσον μικρὰν ὑπόληψιν ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ γυνὴ πρὸς τὸ φύ-
λόν της, τόσον ἀσθενὴ ἰδέαν περὶ τῆς ἀξίας καὶ δυνάμεώς της,
τόσον ὀλίγην συναίσθησιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως καὶ τοῦ
κοινωνικοῦ προορισμοῦ της, ὥστε καὶ ἐν τῇ Ἐνωσίει αὐτῇ ἡ-
μῶν εἰς συμπαγῆ καὶ ὁμοφρονοῦσαν ὁμάδα νὰ διορῶ ἀδυναμίαν.

Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἡμεῖς ἐνούμεναι; μὲ ἐρωτῶσι πολλοὶ ἐκ
τῶν ἀναγνωστριῶν μου. Τί δυνάμεθα ἡμεῖς; τί κύρος ἔχομεν;
τίς μᾶς ἀκούει;

Παραδέχεσθε βεβαίως αἱ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν τὴν περὶ πρω-
τοπλάστων παράδοσιν; Τί ἔκαμεν ἐκεῖ ἡ Εὐα; ἐξήγαγε τὸν
Ἀδάμ ἀπὸ τὸν παράδεισον, λέγει ἡ Γραφή. Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς
ἐπεισαν νὰ πιστεύητε, ὅτι μία γυνὴ ἠδυνήθη νὰ βυθίσῃ τὸν
κόσμον εἰς τὸ κακὸν καὶ εἰς τὴν ἀμαρτίαν, πῶς δὲν παραδέ-
χεσθε, ὅτι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν λογικαί, ἀγαθαί, ἀνεπτυγμέναι,
ἠνωμένοι θὰ ἐπανορθώσωσι τὸ κακὸν τοῦτο τῆς ἐν τῇ Ἀνα-
τολῇ προμήτορός μας; Διατί τάχα νὰ παραδεχόμεθα, ὅτι ὡς
ἄλλαι τοῦ κακοῦ Πανδῶραι, δυνάμεθα νὰ σκορπιζόμεν ἀνά
τὸν κόσμον τὰς κακίας, τὰ μίση, τὰς ἐπιβουλάς, καὶ ὅτι ὑπὸ
μίαν τοῦλάχιστον τῆς ἐσθῆτός μας πτυχὴν δὲν ὑπάρχει κε-
κρυμμένη δόσις τις ἀγαθοῦ, ἢ νὰ δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιοῦ-
σωμεν πρὸς ὄφελος καὶ ἡμῶν καὶ τῆς κοινωνίας;

Δυνάμεθα τὰ πάντα, κυρίαί μου. Ἐὰν ἡ ἰδικὴ μας θέσις

καὶ μόρφωσις ἦτο καλλιτέρα, βεβαίως καὶ ἡ κοινωνία μας δὲν
θὰ παρίστα τὴν εἰκόνα, ἣν σήμερον παριστᾷ, καὶ ἡ πατρίς δὲν
θὰ διέτρεχε τὸ κρίσιμον καὶ ὀδυνηρὸν στάδιον, τὸ ὅποσον δια-
τρέχει σήμερον. Αἱ τύχαι τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης εἶναι εἰς
χείρας μας, χεῖρας φεῦ! ἀς ἡ ἀργία, αἱ ψευδεῖς θαυπέαι καὶ
τὰ δουλοπρεπεῖ φιλήματα κατέστησαν ἀτόνους καὶ ἀναιμικὰς.
Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ τοῦτο καλῶς.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ ἰσχὺς, ἡ δύναμις, τὸ κράτος, τὸ σθένος
τῶν κοινωνιῶν. Ἀλλ' ὡς κοινωνικὸν μέλος ὑπόκειται εἰς τοὺς
κοινωνικοὺς νόμους, οὓς μέχρι τοῦδε ὁ ἀνὴρ ἐθέσειζε παρεν-
νοῶν καὶ παραγνωρίζων τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροὴν μας.
Ἀτελέστατος λοιπὸν ὄργανισμός, νόμοι ἐλαττωματικοί, μέθο-
δοι στρεβλαί, παρανόσεις πλήρεις καὶ τελεία τοῦ χαρακτῆρος,
τοῦ σκοποῦ τοῦ βίου καὶ τοῦ προορισμοῦ μας, διέστρεψαν τὴν
γυναικείαν φύσιν, ἠμβλυναν τὴν γυναικείαν διάνοιαν καὶ κα-
τέστησαν μέχρι τοῦδε τὴν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας παράγον-
τα μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ἢ ὠφέλιμον τῇ κοινωνίᾳ.

Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἤδη τὸ πρόβλημα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς
γυναικὸς ἐτέθη ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ὑπὸ μελέτην καὶ συ-
ζήτησιν καὶ ἠθικολόγοι πάσης κατηγορίας, πολιτευταὶ παντὸς
φρονήματος, φιλόσοφοι πάσης τάξεως, χρονογράφοι πάσης πε-
ριοπῆς, ἐξέθηκαν διὰ μελετῶν καὶ συγγραμμάτων καὶ ἀπο-
φθεγμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὀρθῶν, τὴν ἐπὶ τούτου
γνώμην των. Μόνον ἡ Ἑλλὰς μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀνατολῆς ἔ-
μεινεν ἀμέτοχος τῆς γενικῆς ταύτης καὶ διεθνοῦς, οὕτως εἰπεῖν,
ἀναστατώσεως. Ἴσως διότι δὲν ἔχει οὔτε φιλοσόφους, οὔτε ἠ-
θικολόγους, οὔτε πολιτευτὰς ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέ-
ξεως. Ἡ, ὅπερ καὶ τὸ μᾶλλον πιθανώτερον, διότι τὴν γυναῖκα
θεωρεῖ ἀκόμη καὶ τάσσει, εἰς ἣν τάξιν καὶ κατηγορίαν τάσ-
σουν αὐτὴν πάντες οἱ Ἀνατολικοὶ λαοί.

Ἐὰν λοιπὸν ἡμεῖς ἐνωθῶμεν καὶ ἐγερωθῶμεν, ἀπλῶς καὶ μό-
νον ἵνα ἀναγκάσωμεν τοὺς συζύγους καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς
μας νὰ μεριμνήσωσι κάπως ὠριμώτερον καὶ πρακτικώτερον

περί ἡμῶν, ἐὰν τοῦτο καὶ μόνον κατορθώσωμεν, νὰ ἀφυπνίσω-
μεν δηλαδὴ τοὺς κυρίους αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ληθάργρου των, τὸ
πρῶτον μέρος τῆς ἐπιτυχίας μας ἐξησφαλίσθη.

Ἄλλὰ ἡμεῖς διὰ τῆς Γυναικείας Ἐνώσεως δὲν ἐλπίζομεν
τοῦτο μόνον. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐμπνεύσω-
μεν νέαν ζωὴν, νέας ἰδέας εἰς τὸ φύλλον μας καὶ νὰ διανοιξώ-
μεν νέους ὀρίζοντας προόδου καὶ εὐγενούς δράσεως πρὸς ὕφε-
λος καὶ ἡμῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΑΝΕΨΙΟΝ ΜΟΥ

Λ. Κ.

Ἦσαν τὸ ἀετόπουλο τὸ καλοκαίωμένο,
ποῦ ἀποκάτω ἀπ' ταῖς θερμαῖς τῆς μάνας του φτερούγιας
καὶ με τοῦ βασιλεῖ' ἀετοῦ τὴν πατρικὴ φροντίδα
ἠμεγάλωσε καὶ γίνηκε ὡμορφ' ἀετοπούλι,
ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ διαβῇ ἐξω ἀπ' τὴ φωλιὰ του
νὰ μάθῃ μόνο νὰ πετᾷ, νὰ θρίσκη τὴν τροφὴν του.
Καὶ μέσα στὸ θεῶρατο πέλαγο τοῦ ἀγέρα,
ν' ἀπλόνη ταῖς φτερούγιας του στὰ ὕψη ν' ἀναβαῖνῃ
κι' ἐκείνον τὸν ὀλόφωτο τὸν ἦλιο νὰ κυττάζῃ·
φιλεῖ τὴν γλυκεῖα μάνα του καὶ πέρνει τὴν εὐχὴ της,
φιλεῖ καὶ τὸν πατέρα του καὶ πέρνει τὴν βουλήν του.
Καὶ φευγέι, πάει στὸ καλὸ νὰ μάθῃ νὰ πετᾷ,
νὰ μάθῃ πῶς εἰς τῆς ζωῆς τὴν στράτα νὰ περνᾷ.

Ἔτσι καὶ σύ, Πιπίνο μου, πνευματικὸ πουλί μου,
ποῦ σ' ἐθρεψ' ὁ παπάκης σου με τοῦ πουλιού το γάλα
μαζῆ με τὸς ἀδέρφια σου ὡμορφοκαίωμένα,
καὶ μέσ' τὸν νοῦ σου ἔβαλε ἀπ' τὸν καλὸν τὸν νοῦ του
τόσαις βουλαῖς ὀλοῖσαις, τῆς φρονήσεως ἀχτινες,
Καὶ μὰ μαμά, γλυκεῖα μαμά, γλυκύτερ' ἀπ' τὸ μέλι,
σ' ἀνέθρεψε με τ' αἶμά της, τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς της.
Καὶ με τὸ φῶς, ποῦ δίνουνε τὰ πειδὸ καλὰ σχολεῖα,
ἐκαμαν καὶ φωτίστικε τὸ ἀγαθὸ σου πνεῦμα.
Καὶ ἔτσι ἠμεγάλωδες κι' ἔγεινε παλικάρι
καὶ με τὰ ἄλλ' ἀδέρφια σου τοὺς εἰδ' ἕνα καμᾶρι.
Ἦρθε ἡ ὥρα ἡ καλὴ, λίγο νὰ τοὺς ἀφήσης,
νὰ ταξειδέψης μακροῦ, νὰ πάγῃς σ' ἄλλαις χώραις,
ποῦ ἔχει θρόνο Ἰακουστὸ ἡ Τέχνη, ἡ Ἐπιστήμη,
καθὼς καὶ τὴν πατρίδα μας ἕναν καιρὸ τοὺς εἶχαν.
Κι' ἐκεῖ τὴν Τέχνη π' ἀγαπᾷς, ποῦ θέλει ἡ καρδιὰ σου
νὰ μάθῃς κι' ἐπιστήμονας νὰ γένῃς ἀρχιτέκτων.
Ἦ! ἦρθ' ἡ ὥρα ἡ καλὴ λίγο νὰ τοὺς ἀφήσης
τ' ἀγαπημέν' ἀδέρφια σου, τοὺς δεδαστοὺς γονιούς σου,
κι' ὄλους ἐμᾶς τοὺς συγγενεῖς, ποῦ τόσο σ' ἀγαποῦμε,
νὰ πᾶς ἐκεῖ ἕνα χρυσὸ βραχιόλι νὰ φορέσης
στὸ στιβαρὸ τὸ χέρι σου καὶ με αὐτὸ τὴν στράτα
ν' ἀνοίγῃς ἔμπρός σου τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὴν περπατήσης.

Ἦρθε ἡ ὥρα ἡ καλὴ, πνευματικὸ πουλί μου,
καὶ σ' εὐχοντ' οἱ καλοὶ γονιοὶ κι' ὄλοι ποῦ σ' ἀγαποῦνε.
Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω, Λέων μου, τὴν πειδὸ βαθεῖα εὐχὴ μου,
νὰ ταξειδέψῃς με χαρὰ κι' ἡ θάλασσα ἔμπροστά σου
νὰ εἶναι χωρὶς κύματα καὶ ὄσαν καθορέφτης ἴση.
Κι' ἐκεῖ, ἐκεῖ τὴν ξενιτεῖα ὅσα χρονᾶκια μείνῃς
νὰ σὲ φυλάγῃ τοῦ Θεοῦ τὸ πατρικὸ τὸ μάτι.
Ἡμέρα τὸ κεφάλι σου, στιγμὴ νὰ μὴ πονέσῃ
καὶ τὸ ἀφρότο σου κορμὶ μέσ' τὴν ὑγείᾳ νὰ λάμπῃ.
Καὶ ἡ χαρὰ νὰ πλημμυρῇ μέσ' τὴν καλῆ καρδιὰ σου.

Μαζῆ μ' αὐτὴν μου τὴν εὐχὴ κι' αὐτὰ μου τὰ λογάκια

ν' ἀκούσης καὶ μέσ' τῆς καρδιᾶς νὰ γράψῃς τὰ φυλλάκια.

Ἐκεῖ σταῖς χώραις, ποῦ θὰ πᾶς, παιδί ἀγαπη-
μὸν θὰ δῆς ποῦ θαύματα θὰ σοῦ φανοῦν πῶς εἶναι,
κι' ἀπὸ τὴν τέχνη τῶν σοφῶν ἀνθρώπων καίωμένα
καὶ φυσικὰ ἐξαισία δένδρα, βουνὰ καὶ ζῶα
Μὴ σὲ μαγέψουν ὅλ' αὐτὰ καὶ τῆς γλυκεῖας πατρίδας
ξεχάσης καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τ' ἀμίμητα τὰ κάλλη.
Ὅλαις αὐταῖς ἡ ὡμορφίαις, ὅλα τὰ μεγαλεῖα
μπρὸς στοῦ Βοσπόρου μιὰ ματιὰ μονάχα κιτρινίζουν.
Καὶ ἂν εἰπῆς τὸ θαυμαστὸ ἐκεῖνο ἀκρωτήρι,
ποῦ ὄαν φωλιὰ τοῦ ἀετοῦ ἀπάνω εἶν' ἠκτισμένο
τὸ σπῆτί σας, ὅλ' ἀσχημα ἔκεινα θὰ σοῦ φανοῦνε
τὰ ὡμορφα, κ' ἡ χάρις του ἔμπροστά σου θὰ πετοῦνε.
Ἄκόμα ἔκει ποῦ θὲ νὰ πᾶς σταῖς φωτισμέναις χώραις
πολλὰ θ' ἀκούσης καὶ θὰ δῆς νὰ λένε καὶ νὰ κάνουν,
ποῦ πᾶν' νὰ σκανδαλίσουνε καὶ γέρο ἀσπρομάλλῃ.
Ἔσθ' νὰ ἔχῃς μέσα σου γερὴ τὴν φρονιμάδα,
ποῦ σ' ἔδωκ' ὁ παπάκης σου καὶ ἡ χρυσὴ μαμά σου.
Στιγμὴ νὰ μὴ σκανδαλισθῆς. Τὴν ἄγια σου τὴν πίστι
ἔχε τὴν μέσα στὴν καρδιὰ φλόγα νὰ σὲ ζεσταῖνῃ
κι' ἀπ' ὄξυν ὅτι ἔρχεται κακὸ νὰ σοῦ τὸ καιρὶ.
Καὶ τῆς γλυκεῖας πατρίδας σου, τοῦ πάππου, τῆς γιαιγιάς
τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, ἄγια κληρονομία, [σου
ὦ! μὴ τ' ἀφήσης καὶ πνιγοῦν στὸ ξενικὸ ποτάμι
καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γενεῖας δὲν σ' ἀπομείνῃ δρόμι!

Κι' ἄμε, πουλί μου, στὸ καλὸ καὶ στοῦ Θεοῦ τὴ χάρι.
Καὶ ὄαν γυρίσης στὴν γλυκεῖα αὐτὴν ἐδῶ πατρίδα,
εἰς τοῦ παπᾶ καὶ στῆς μαμᾶς τὴν θαλερὴ ἀγκάλῃ,
νᾶχῃς ὀροσάτο τὸ κορμὶ, ὄλο ζωὴ καὶ χάρι
καὶ τὴν καρδιὰ σου καθαρὰ, ἀθῶα ὅπως εἶναι.
Καὶ τὴν ψυχὴ Ἑλληνικὴ, τὸν νοῦ σου στολισμένο
με ὅτι εἶν' ἐκεῖ καλὸ καὶ θὰ τὸ συναθροίξῃς,
γιατὶ ἔχει πολλὰ καλὰ ἡ ξενιτεῖα ἐκεῖνη.
Κι' αὐτὰ μονάχα τὰ καλὰ, αὐτὰ νὰ συναθροίξῃς
μ' ὄλη τὴν ἐπιμέλεια, τὸν ζῆλο, τὴν ξυπνάδα,
ποῦ πρέπει σ' Ἑλληνόπουλό καὶ π' εἶχες ἔως τώρα.
Ἄμε, πουλί μου, στὸ καλὸ με τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι,
Καὶ νὰ γυρίσης, Λέων μου, ὄαν δυνατὸ λιοντάρι.

Σαπφὼ Λεοντιάς

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ε'.

Ἦπάρχουσι ρόδα ἀποπνέοντα τὸ ἄρωμα τοῦ ἴου, τοῦ μύ-
ρου, τοῦ ἀνανᾶ, τοῦ πέπνου, τοῦ ροδακίνου, τῆς ἀνθεμίδος,
τῆς διανθίδος καὶ αὐτοῦ τοῦ μόσχου. Πολλὰ εἶδη εἶναι ἀπο-
λύτως ἄσσμα· ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχουσι συγνάκις
φύλλα, ἄτινα προστριβόμενα, ἀφίνουσιν ὀσμὴν λίαν αἰσθητὴν
τερεβινθίνης, λιθανωτοῦ ἢ εἶδους τινὸς μήλου. Ρόδα τινὰ, ὣν
τὸ κομψὸν σχῆμα καὶ τὰ λεπτὰ χρώματα οὐδὲως μειονε-
κτοῦν τῶν ἄλλων ρόδων, φέρουσιν ἀνυπόφορον βαρεῖαν ὀσμὴν
κορυζῆς ἢ ταγγοῦ βουτύρου. Ἄλλ' ἐν συνολῷ, ταῦτα δὲν εἶναι
ἢ ἐξαιρέσεις· ὁ μεγαλειότερος ἀριθμὸς τῶν ρόδων κατέχει τὸ
θαυμασιὸν ἄρωμα, ὅπερ ἕκαστος γνωρίζει, τὸ καλούμενον εἰς
ὄλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς ὄλας τὰς διαλέκτους: «Τὸ ἄρωμα
τοῦ ρόδου».

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἄρωμα τοῦτο, παρατηρεῖ ὁ κ. Πουσέ,
ἂν καὶ πάντοτε εὐδιάγνωστον, παρουσιάζει πλῆθος παραλλα-
γῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀνθους εἰς τὸ ἄλλο. Δύο ρόδα ἀποπνέουν,
ἄμφοτερά, τὴν εὐωδίαν τοῦ ρόδου, ἀλλὰ δὲν ἀποπνέουν αὐτὴν

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ, δὲν θὰ εὕρῃ τις δύο ρόδα, με
ἄρώματα ἀπολύτως ἀπαράλλακτα, πολλάκις μάλιστα, τὸ
αὐτὸ ρόδον, ὀσφραϊνόμενον εἰς διαφόρους στιγμὰς τῆς ἡμέρας,
δὲν δίδει ἐκάστοτε τὸ αὐτὸ ἄρωμα. Ἡ πείρα αὕτη ἀποδει-
κνύει, ὅτι ἡ ὀσμὴ τῶν ρόδων δὲν ὀφείλεται εἰς μοναδικὴν οὐ-
σίαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ἕνα κρᾶμα ἀρωματωδῶν στοιχείων· εἶ-
ναι πράγματι ἕν εἶδος συνθέτου ἀρώματος, ἕν κρᾶμα διαφο-
ρων ὀσμών, αἵτινες προέρχονται ἐξ οὐσιαστικῶν ἐλαίων, ὑπαρ-
χόντων εἰς τὰ πέταλα τῶν ρόδων, τὰ ὅποια πιεζόμενα ἀπο-
τελοῦσι τὸ περίφημον τῶν ρόδων ἐκχύλισμα.

Μόλις πρὸ δύο αἰῶνων ἐγένετο γνωστὸν τὸ μύρον τῶν ρό-
δων, ἐν ᾧ τὸ ροδόσταγμα, τὸ κατασκευαζόμενον διὰ τῆς ἀπα-
στάξεως τῶν ρόδων ἀναφαίνεται ἀπὸ τοῦ ὀγδόου αἰῶνος τῆς
χρονολογίας ἡμῶν. Ἐν χρήσει κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀσίᾳ, ἡ βιομη-
χανία αὕτη, μετεφέρθη ἀναμφιβόλως εἰς τὴν Δύσιν ὑπὸ τῶν
Ἀράβων. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὸ ροδόσταγμα ὑπῆρξε τὸ ἀν-
τικείμενον μεγάλου ἐμπορίου, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ Χιράζ ἐξετιμᾶτο
ἰδιαιτέρως.

Ἡ βιομηχανία αὕτη φαίνεται, ὅτι ἐξέλιπε σήμερον ἐν Περ-
σίᾳ, ἀλλὰ παρὰ τῆ ἐξόχῳ μεγαλοκτηματιᾷ τοῦ Argenteuil,
κυρίῳ Godefroy-Lebœuf, ὑπάρχει ἕκτασις τις γῆς, εἰς ἣν
βλαστάνει ἀκόμη τὸ πολυτίμον εἶδος τῶν ρόδων, τῶν ἄλλοτε
καλλιεργουμένων ἐν ἀφθονίᾳ εἰς Χιράζ.

Τὸ μύρον τῶν ρόδων ἀνεκαλύφθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ μέ-
σον τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος. Εἶναι δὲ ἀρκετὰ περιέργων πῶς ἡ Ἀνα-
τολή, ἡ ἀληθὴς τῶν ρόδων καὶ τοῦ ροδοστάγματος πατρίς, ἔ-
μεινε ἐντελῶς ξένη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μύρου, ὅπερ κα-
τόπιν ἔμαθε νὰ κατασκευάζῃ.

Τίς δὲν γνωρίζει τὸν μῦθον, ὅστις ἀποδίδει τὴν ὄλως τυ-
χαίαν ἀνακάλυψιν τοῦ μύρου τῶν ρόδων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ με-
γάλου Μογγόλου, κατὰ τὸ διάστημα ἑορτῆς τινος, ἣν ἔδωκεν
ἡ πριγκίπισσα Nour-Djihau.

Ἐπιεὺκαίριζ τῶν γάμων αὐτῆς, κατεσκευάσεν ἐντὸς τῶν
μεγαλοπρεπῶν κήπων τῆς αὐλακᾶ, ὅν ἐπλήρωσε διὰ ροδοστάγ-
ματος. Περιπατοῦντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ἀρωματωδούς τού-
του ρυακίου ἡ πριγκίπισσα καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς, παρατηροῦ-
σαν ἕν εἶδος χλόης κινουμένης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.
Εὐκόλως ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι ἡ αὐτοσχέδιος αὕτη χλόη εἶναι
οὐσία, ἐξαχθεῖσα ἐκ τῶν ρόδων καὶ ψηθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ
τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ὅλον δὲ τὸ ἀνάκτορον ὠμολόγησε πα-
ρευθὺς, ὅτι ἡ ἐλαιώδης αὕτη χλόη εἶναι τὸ ἡδύτερον καὶ λε-
πτότερον ἄρωμα, ἐξ ὅσων ἦσαν γνωστὰ εἰς τὰς Ἰνδίας.

Βραδύτερον βλέπομεν τὴν τέχνην σοφισμένην νὰ μιμηθῇ τὸ
θαυμασιὸν τοῦτο προϊόν τῆς φύσεως καὶ τῆς τύχης. Τὸ ἐνδο-
ξον ἦδη διὰ τὸ ροδόσταγμα τοῦ Χιράζ, μανθάνει νὰ κατα-
σκευάζῃ τὸ μύρον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ νοθεύῃ συγχρόνως, προσ-
θέτον εἰς τοὺς σταλακτῆρας ἐλαφρὰ ρινίσματα εὐώδους ξύ-
λου. Ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ Κασμὴρ παρήγε τὸ καλλίτερον μύ-
ρον τοῦ ρόδου, σήμερον ὅμως κατέστη τοῦτο ἡ ἀναμφισβήτη-
τος δόξα τῆς Προβηγγίας, ἀπαραμίλλου ἀνθῶνος τῆς Γαλ-
λίας. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ τὸ μᾶλλον εὐρὸ κέντρον
τῆς παραγωγῆς τοῦ μύρου τῶν ρόδων εἶναι ἡ χώρα τῶν Βαλ-
κανίων, ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, ἡ ἀποτελοῦσα σήμερον μέρος
τῆς Βουλγαρίας. Ἡ περιφέρεια, ἡ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν καλ-
λιέργειαν τῶν ρόδων, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸν πενήτηντα σχε-

δὸν χωρία, κατέχοντα τὰς δύο πλευρὰς τῶν κοιλάδων τῆς
Στρέμα καὶ τῆς Τουαντζᾶ. Αἱ φυτεῖαι τῶν ρόδων ἀποτελοῦ-
σιν ἐκτεταμένα πεδία, καλύπτοντα εὐρείαν ἔκτασιν τοῦ τόπου
καὶ διηρημένα εἰς ἀπειρίαν τεμαχίων, ἀνηκόντων εἰς χωρι-
κοὺς, οἵτινες καλλιεργοῦσι καὶ συλλέγουσι τὸ ἄνθος, κατα-
σκευαζόντες οἱ ἴδιοι ἐντὸς ἀπλουστάτων σταλακτῆρων τὸ πο-
λύτιμον μύρον τοῦ ρόδου.

Τὰ ρόδα τῆς Βουλγαρίας εἶναι δύο εἰδῶν, ἐρυθρὰ καὶ λευ-
κὰ. Τὰ λευκὰ ρόδα παράγουσι μετρίως ποιότητος μύρον, προ-
ωρισμένον νὰ νοθεύῃ τὸ ἐξαιρετικὸν προϊόν τῶν ἐρυθρῶν ρόδων.
Σημειώσωμεν, ἐν παρόδῳ, ὅτι τὸ ἐρυθρὸν ρόδον τῶν Βαλκα-
νίων εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ἀρχαῖον ρόδον τῶν Πουτώ, τὸ ἐκλεί-
ψαν σχεδὸν σήμερον, ἐξ οὗ ὅμως ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ μυρεψοὶ
τῆς παρισινής χώρας ἐξῆγον τὸ ροδόσταγμα αὐτῶν.

Διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὸ μύρον, διυλίζουσι δις τὸ ροδόσταγμα.
Τὸ πρῶτον ἐξαγόμενον ὑγρὸν εἶναι λευκοειδές, κατασταλάζον
ὅμως ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐλαφρῶν ἐλαιώδους στρώμα
τοῦ μύρου τῶν ρόδων. Τοῦτο συναζοῦσι μετὰ μεγάλης μερι-
μνης, διότι ἡ πολυτίμος αὕτη ὕλη θὰ πωληθῇ ἀντὶ ὀκτακο-
σίων ἢ ἐνενακοσίων φράγκων τὸ κοιλόν, ἐὰν ἦναι ἐντελῶς ἀ-
γνή. Ὑπολογίζουσι, ὅτι ἀπαιτοῦνται τρεῖς χιλιάδες κοιλὰ ἀν-
θῶν, ἵνα δώσωσιν ἕν κοιλόν μύρον καὶ ὅτι ἐν πλείθρον (!) φυ-
τείας παράγει τρεῖς χιλιάδας κοιλὰ ἀνθῶν.

Τὰ περίχωρα τοῦ Γκράς δὲν ἐπαρκοῦσι σήμερον εἰς τὴν κα-
τανάλωσιν τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας καὶ παρὰ τὸ δικαίωμα
τῶν 50 φράγκων ἀνὰ κοιλόν, τὸ εἰσπραττόμενον εἰς τὰ σύνο-
ρα, ἡ Βουλγαρία εἰσάγει ἐν Γαλλίᾳ ποσότητα, ἀπαύστως αὐ-
ξοῦσας, μύρου τῶν ρόδων. Τοῦτο δέ, διότι τὸ θαυμασιὸν αὐτὸ
μύρον, τὸ λίαν ἀδίκως ἀπολέσαν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ὡς ἴδιον ἄ-
ρωμα, παίζει μέρος ἀξιόλογον ἐν τῇ παρασκευῇ τῶν συνθέτων
ἀρωμάτων. Κατέχει σὺν τῷ μόσχῳ, παρατηρεῖ προσέτι ὁ κ.
Πουσέ, τὴν παράδοξον ιδιότητα νὰ δίδῃ μεγαλειότεραν δύναμιν
εἰς τὰ ἄλλα ἄρώματα καὶ ἰδίως νὰ καθιστᾷ ταῦτα εὐδιάκρι-
τα. Ἐκχύλισμα, ἡ ὕδωρ διυλισμένον πασχαλέας, ἴου, ἀνθε-
μίδος καὶ παντὸς ἄλλου εὐώδους ἀνθους, θὰ ἔχῃνε τάχιστα τὴν
ἡδέϊαν αὐτοῦ εὐωδίας, ἐὰν δὲν προσέθετον ἐν αὐτῷ σταγόνας
τινάς εἴτε μύρου τῶν ρόδων, εἴτε μόσχου. Ἡ ἀνάμιξις αὐτῶν
ἀρκεῖ ἵνα διατηρῇ τὸ ἄρωμα, χωρὶς ἡ ὀσμὴ των νὰ μαντευῆ-
ται κἂν ὑπὸ παντὸς προσώπου ξένου τῇ ἰδιαιτέρᾳ τέχνῃ τοῦ
συνδυασμοῦ τῶν ἀρωμάτων.

Ἡ ἐλαφρὰ αὕτη διαγραφὴ τῆς σοφῆς καὶ περιέργου μελέ-
της τοῦ δόκτορος Μολοντέλ συμπληροῖ τὴν περὶ ρόδου περι-
γραφὴν ἡμῶν, ἣτις ἐνώνει τὴν βιομηχανικὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ
τὴν ἐμπορικὴν του ἐπισημότητα μετὰ τὴν ἱστορίαν του, τοὺς μύ-
θους του, τὴν καλλονὴν του καὶ τὴν ποιήσιν του. Τὸ ροδόστα-
γμα λούει ὑπερχειλίζον τὰς διηγήσεις καὶ τοὺς μύθους τῆς
Ἀνατολῆς, τὸ δὲ θεῖον μύρον αὐτοῦ, εὐώδες μεδίαιμα τοῦ ἡ-
λίου τῆς Προβηγγίας, ἀρωματίζει τὸν κόσμον. Ἀπὸ τῆς ἀρ-
χαϊότητος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἀπὸ τῆς Ἀσίας μέχρι
τῆς χώρας τῶν Βαλκανίων, ἀπὸ τῆς Περσίας μέχρι τῆς Βουλ-
γαρίας δὲν εἶναι ἡ μακρὰ σειρά ἀπαραμίλλων ἀρωμάτων.

Ἄλλ' ὁ πλοῦτος τοῦ ρόδου οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς κάμη
νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀθάνατον ποιήσιν αὐτοῦ:

Τὸ ρόδον εἶναι τὸ θαυμασιὸν ἄνθος, τὸ πληρωτὴν αἴφνης

(1) Μέτρον ἐκτάσεως περιέχον 10000 τετραγωνικὰ μέτρα. Σ.Μ.

τὸ βασιλικὸν κἀνίστρον τῆς ἁγίας Ἐλισάβετ τῆς Οὐγγαρίας, ὡς εἶναι ἐπίσης τὸ θριαμβευτικὸν ἄνθος, ὅπερ αἱ γυναῖκες τῆς Μασσαλίας ρίπτουσιν ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ Belsunce. Λευκὸν ρόδον, ἡμιμαραμένον σχεδόν, κρέμαται ἐπὶ τοῦ περικορμίου τῆς Μαρίας-Ἀντωνιέττης, φυλακισμένης ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἐρυθρὸν δὲ ρόδον τῆς Ἰουδαίας φύεται ὡς σταγῶν αἵματος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Σταυροῦ. Τέλος ἡ ποιμενὶς τοῦ Vancoulaies ρόδον τῶν ἀγρῶν προσδένει ἐπὶ τοῦ ξίφους αὐτῆς, τὸ ὅποιον μεταβάλλεται εἰς χρυσοῦν ρόδον ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς Ἰωάννας Δ' Ἀρκ.

Ὅταν ἀνεγείρουσι τὸν Μαρσῶ, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὑπερασπιζόμενος τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, τί εὐρίσκουσιν ἀνοίγοντες τὴν τοῦ στρατηγοῦ στολὴν του; Αἶμα, καὶ ἐν ἄνθος: τὴν πληγὴν τὴν θέτουσαν τέμα εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ ξηρὸν ρόδον, ὅπερ τῷ ἔδωκεν ἡ γλυκειὰ καὶ προσφιλὴς τῆς μνηστῆς του χεὶρ!

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Τούλα Κόκκαλη.

ΜΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ ΦΙΛΟΘΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Α'.

Δὲν εἶχον ἔτι σημάειαι αἱ τῆς ἐλευθερίας σάλπιγγες, ἀλλ' οὔτε ἡ τοῦ θεοῦ ἀληθὴς θρησκεία ἦτο ἀπηλλαγμένη τῶν διωγμῶν καὶ καταδρομῶν τῶν βαρβάρων τῆς Ἑλλάδος κατακτητῶν.

Αἱ Ἀθῆναι, ἡ τέως τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ πρωτεύουσα, δούλη νῦν καὶ ἄσημος, ἀπεκδυθεῖσα τοῦ προτέρου μεγαλείου καὶ τῆς αἴγλης τοῦ παρελθόντος εἶχε λησμονηθῆ παρ' ἐκείνων, οὗς ἐφώτισεν, εἶχε συληθῆ καὶ καταπολεμηθῆ παρ' ἐκείνων, οὗς ἄλλοτε δέσποινα αὐτῆ καὶ μήτηρ τοῦ κόσμου, εὐηργέτησε καὶ περιέθαψε.

Δὲν εἶχε πλέον ἡ πόλις τοῦ Κέκροπος οὔτε ἀνθρώπους ἐλευθέρους ἐπὶ τῆς γῆς τῆς, οὔτε θεοὺς μεγάλους καὶ παντοκράτορας ἀνὰ τοὺς οὐρανίους θόλους τῆς.

Οἱ πρῶτοι ἐξέλιπον καὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τῆς παρόδου τῶν αἰώνων. Οἱ δεῦτεροι ἐξεδιώχθησαν καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἔτι τῶν νεῶν των. Ὁ Παρθενῶν ἐστεγάζεν ἤδη ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον ἀέτωμά του τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ ἱμάμας καὶ ἀπὸ τῶν ἐπάλλεων τοῦ ἱεροῦ βράχου ἤκουετο ἡ φωνὴ μωαμεθανοῦ κήρυκος διαλαλοῦσα τὴν πρὸς τὸν προφήτην, ὡς μόνον θεόν, ὀρειλομένην λατρείαν.

Ἡ νέα θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, μόλις πρὸ τινῶν αἰώνων διαδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὴν ἐθνικὴν, δὲν ἴσχυσε νὰ ἀντιτάξῃ ἐρρωμένη εἰς τὸν κατακτητὴν ἀντίστασιν. Καὶ αὐτὴ ὑποδουλωθεῖσα ἐξεδιώχθη ἀπὸ τῶν θαυμασίων τῆς Τέχνης μνημείων, τῶν ἱδρυθέντων ὑπὸ τοῦ μεγίστου καὶ ἐνδοξοτάτου τῆς γῆς λαοῦ, εἰς τιμὴν τῶν Ἐθνικῶν θεῶν, οὗς αὐτὴ εἶχεν ἐκδιώξει καὶ διαδεχθῆ. Δούλοι ἤδη οἱ χθῆς ἔτι ἄρχοντες καὶ ἐλεύθεροι. Τρέμοντες καὶ ταπεινοὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρξάντων ποτὲ τοῦ κόσμου. Γονεῖς Χριστιανοὶ τέκνων βίβ' ἑτεροθρήσκων. Σύζυγοι γυναικῶν ἐν τοῖς χρεμίσιοις διαιωμένων. Πολῖται δούλοι πληρόντες κεφαλικὸν φόρον, ὡς ἀπάτριδες.

Ἐν τῇ ἀνεμοζάλη ταύτῃ τῆς ἀγρίας καταστροφῆς, ἐν τῇ δίνῃ τῶν αἰματοχυσιῶν καὶ τοῦ ἐναγωνίου βίου, αἱ κατορθώσασαι νὰ περισωθῶσιν οἰκογένειαι, ἀπεδίδον τὴν σωτηρίαν των εἰς θεῖαν βεβαίως ἐπέμβασιν, καὶ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ θρη-

σκευτικὸν αἶσθημα ἐρριζοῦτο ὑπὲρ ποτε ἀκαμαίον καὶ ἀκαταμάχητον. Ἄλλως τε καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῆς πρὸ τῶν Τούρκων δεσποσᾶσης ἐνταῦθα φυλῆς τῶν Φράγκων καὶ αἱ ἐκ μέρους τούτων συχναὶ καταδιώξεις τῶν ὀρθοδόξων συνετέλεσαν, ὅπως τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἀποτελέσῃ τὴν κυριωτέραν ἠθικὴν δύναμιν τῶν τὸσφ ὀδυνηρῶς δοκιμασθέντων Ἑλλήνων τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ταύτην περίοδον, δουλικώτερον καὶ τῶν δούλων αὐτῶν διῆγε βίον. Κεκλεισμένη ἐντὸς γυναικωνιτῶν, οὐδέποτε ἐξέρχεται ἀσκεπῆς τοῦ οἴκου. Καὶ μόνον οὕτω σώζεται ἀπὸ τὰς κατακτητικὰς ὀρέξεις καὶ τὸν ἐξανδραποδισμόν τῶν τυράννων. Ἡ πρὸς τὸν θεόν πίστις τῆς Ἑλληνίδος τῶν χρόνων ἐκείνων ἦτο ἡ μόνη σάνις σωτηρίας, τὸ μόνον φῶς τῆς ἐλπίδος, ὅπερ ἀμυδρῶς ἐφώτιζε τὸν βίον τῆς.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χειραφετήσας τὴν δούλην γυναῖκα, ὁ πρῶτος ταμῶν τὴν ὁδὸν τῆς διὰ τῆς αὐτενεργείας καὶ αὐτοβουλίας προόδου τῆς. Αἱ μάρτυρες τῆς θρησκείας ἠνοιξαν τὸν δρόμον πρὸς τὰς μάρτυρας τῆς ἐλευθερίας. Ἐὰν αἱ γυναῖκες ἐκείναι δὲν ἦσαν Χριστιαναί, δὲν θὰ ἦσαν βραδύτερον οὔτε πολιτίδες, οὔτε ἡρώιδες.

Πρῶτην θέσιν μεταξὺ τῶν διὰ τῆς θρησκείας χειραφετηθεισῶν Ἀθηναίων δεσποινῶν, κατέχει ἡ Φιλοθέη Μπενιζέλου, ἡ μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ὡς ἁγία παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἀνακηρυχθεῖσα. Πλουσιωτάτη αὕτη θυγάτηρ μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὕψωσε πρῶτη τὴν ὑπὲρ πίστεως σημαίαν, ὅφ' ἦν ἔκτοτε ἐκρύπτετο ἰδέα εὐγενῆς καὶ μεγάλης, ἡ τῆς ἐλευθερίας ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως τοῦ γυναικείου φύλου.

Ἡ μόνη, ἡν δι' ἰδίων χρημάτων ἱδρυσε, δὲν ἦτο μόνον οἶκος προσευχῆς καὶ λατρείας, ἀλλὰ καὶ οἶκος ἐργασίας καὶ προόδου διὰ τὰς παρθένους καὶ γυναῖκας τῶν χρόνων ἐκείνων. Δὲν προσήρχοντο ἐνταῦθα, ὑπὸ τὴν ἱερὰν αὐτῆς στέγην, μόνον αἱ βουλούμεναι ν' ἀπαρηθῶσι τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ παρθένοι νεαραὶ, ἐκμανθάνουσαι τὰς τότε ἐν ἀκμῇ γυναικείας τέχνας τῆς ὑφαντικῆς, ποικιλικῆς καὶ πλεκτικῆς, καὶ διδασκόμεναι παρὰ τῆς ἁγίας τὴν ὠραίαν ἡμῶν γλῶσσαν, ἣν αὐτὴ ἐγίνωσκεν ἀριστα, ἐὰν τις κρίνῃ, ἕκ τινος διασωθείσης ἐπιστολῆς τῆς, ἣν κατωτέρω δημοσιεύομεν.

Ἰδοὺ τί λέγει ἐν ταῖς σημειώσεσίν τῆς αὐτολεξεί περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς μονῆς ταύτης ἡ ἀοιδίμος Μαρτάρια Καμπούρογλου: «Τὸ μοναστήρι αὐτὸ δὲν εἶχε μόνον καλόγηρες, ἀλλὰ ἦτο καὶ γηροκομεῖον, νοσοκομεῖον, ὄρφανοτροφεῖον κτλ. Ἐκεῖ εὐρισκον ἄσυλον γέροι καὶ γρηές, οἱ μὴ ἔχοντες προστασίαν, οἱ ἀσθενεῖς ὅσα κορίτσια ὄρφάνευον καὶ δὲν εἶχαν ποῦ νὰ μείνουν, ἐπήγαιναν εἰς τὸ μοναστήρι τῆς ἁγίας Φιλοθέης καὶ ἐκεῖ ἐσπούδαζον ἀναλόγως τῆς περιουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς των θέσεως. Ἐὰν ἦσαν ἀρχοντοπούλεις ἐμάνθανον κεντήματα ἢ καὶ γράμματα ἐὰν ἤθελαν. Ἐὰν ἦσαν πτωχὰ κορίτσια ἐμάνθανον νὰ ὑφαίνουσι, νὰ γνέθουν καὶ ὄλαις τῆς ἄλλαις δουλείαις ὅσαις χρειάζονται σὲ μία κόρη πτωχῇ. Ὅταν ἤρχοντο σὲ ἡλικίαν τὰς ἐρωτοῦσαν καὶ ἐὰν ἤθελαν νὰ μείνουν καλόγηραις ἐμειναν, ἀλλῶς τῆς ἐπάντρευον. Ἐνῶ δὲ τὰ κορίτσια ἐκάθοντο σὲ περιποιημένα κελιά ἢ ἁγία εἶχε διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἕνα ἀσκηταρῖο ποῦ κατέβαινε μὲ πολλὰ σκαλοπάτια καὶ ἐκεῖ ἔμενε πολὺν καιρὸν καὶ ἐπροσῆυχετο ἕως εἰς τὰ 1821 εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἀσκηταρῖο τῆς τὸ προσευχηταρῖόν τῆς, ἕνα σκονιὴ κρεμασμένο στὸ χαλκᾶ, ὁ ἀνυφαντόλακκος τῆς, ἡ ἀνέμη τῆς, τὸ

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΔ'.

Ψυχὸς δριμύ, φοβερόν, διαπεραστικόν. Ὁ ἀνεμὸς πνέει μὲ τόσην ὀρμὴν, μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε φοβερὰ καταιγὶς ἀπειλεῖται. Αἱ οἰκίαι, αἱ ὑψηλαὶ αὐταὶ οἰκίαι μὲ τὰς δέκα πέντε κα εἴκοσιν ὀροφάς, αἱ ἀποτόμως εὐθεταὶ καὶ ἰσοῦφεῖς αὐταὶ φωλεαὶ, ὅς μόνον ἀετοῦ ὄμμα καὶ διάνοια ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τόσον ὑψηλὰς, ἀντιτάσσουσι μόναι πείσμονα ἀντοχὴν εἰς τοῦ Αἰόλου τοὺς κλυδωνιζομένους πνεύμονας.

Τὸ μικρὸν ἐπανωφόριον, τὸ ὅποιον ἔφερον ἐξεληθῶσα, δὲν ἀρκεῖ νὰ μὲ προφυλάξῃ κατὰ τοιοῦτου ψύχους. Τρέμω, ριγῶ, ἡ ἀνοπνοή μου κόπτεται, οἱ ὀδόντες μου συγκρούονται, τὰ χεῖλη μου εἶναι καταμέλανα καὶ αἰσθάνομαι τὸ ὑγρὸν τῶν ὀφθαλμῶν μου κρυσταλλοῦμενον ἐν αὐτοῖς. Ἡ θέα τῆς λίμνης φρικώδης, τρομακτικῆ, ἀποτρόπαιος. Ὅτι ἦτο χθῆς φαῖον μὲ ἀργυρίζουσας ποῦ καὶ ποῦ ἀναλαμπὰς σήμερον εἶναι μέλαν, σκοτεινόν, ἀπειλητικόν. Τὰ κύματα λυσσῶντα, ὑψοῦνται ὡς νέφη μελανὰ, ἀφίνοντα ὀπισθεν τῶν τὸ ἀμέτρητον τῆς ἀβύσσου βάθος.

Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἐν Εὐρώπῃ τοιαύτας τρικυμίας, τοιαύτας καταιγίδας, τοιαύτας τῆς φύσεως στάσεις. Χειραφετημένη, ἐλευθερά, ἀνεξάρτητος ἀφίσταται ἐδῶ καὶ ἡ φύσις ἔτι αὐτὴ εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν καταιγίδων τῆς, εἰς τὴν ἀκράτητον ἐξωτερίκευσιν τῶν μαινομένων στοιχείων τῆς. Εἶναι νέα καὶ αὐτὴ ἐδῶ μὲ σφρίγγος πολὺ, μὲ δύναμιν, μὲ κοχλάζοντα ἐν ἀφρονίᾳ τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς. Εὐρίσκειται εἰς διαρκῆ μὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀκαταμάχητον τοῦτον ἀνταγωνιστὴν τῆς μονομαχίας. Ἀλλ' ἐκ τῆς μονομαχίας ταύτης ὁ ἄνθρωπος ἐξέρχεται πάντοτε νικητής. Τὴν καθυποτάσσει, τὴν νικᾷ, τὴν δαμάζει τὴν ἀγρίαν ταύτην θεότητα ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ.

Μήπως τὸ ἰσχυρότερον τῶν στοιχείων τῆς, τὸν ἐξερέυγοντα πῦρ καὶ φῶς καὶ δύναμιν ἠλεκτρισμόν, εἰς μικρὸς ἐφημεριδωπῶλης Ἀμερικανὸς δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς ὑπεξαιρέσῃ καὶ δι' αὐτοῦ πάλιν τὴν ἰδίαν τῆς νὰ πολεμήτῃ δύναμιν; Μυκᾷται ἔξω ὁ ἀνεμὸς! Βοᾷ, συρίζει, μαίνεται! Ἡ βροχὴ ἐκσπᾷ εἰς χεῖμάρρους φαίου ὕδατος, αἱ ὑέλινοι τῆς χαλάζης σφαῖραι ἐκχύνονται ὡς ἀπὸ μυδραλιοβόλων καὶ κτυπῶσιν ἀμείλικτα τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, τὰς ὕλους τῶν παραθύρων, τὴν καταπρασίνην καὶ ἀνθοστόλιστον γῆν.

Ἐκεῖ εἰς τοὺς δρόμους, ἀνὰ τὴν λίμνην, ἀνὰ τὸ ἄπειρον ἡ φύσις ἐπαναστατοῦσα. Ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, πλουσιῶν ἢ πτωχῶν ἡ φύσις δεσμευμένη, ὑποτεταγμένη, ὄργανον δουλικῶς πειθήνιον. Κρουνεῖτε. Στρέφετε ἐλατήριον τι παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ὁ τῶς μαῦρος τῶν ἀνθρώπων σωρὸς γίνεται κατέρυθρος, καὶ θερμότης θαλπερά, ἤρεμος, κανονικὴ διαδίδεται ἀνὰ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου. Θερμότης καὶ πῦρ παρατεινόμενα ἐπ' ἄπειρον, ἐφ' ὅσον θέλετε, χωρὶς οὔτε ξύλα νὰ προσθέσητε, οὔτε τὴν ἐστίαν νὰ συνδυαλίσητε, οὔτε ὀσμὴν τινα ἢ καπνὸν νὰ αἰσθανθῆτε. Τὰ ξύλα ἐκεῖνα εἶναι τεχνητά, ὑπ' αὐτὰ δὲ πηγὴ ρευστοῦ πυροφόρου, ἀναφλεγόμενη χρωματίζει αὐτὰ ὡς ἀληθῶς κείοντα καὶ πυριφλεγῆ. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι σκοτεινὴ. Πιέζετε καὶ πάλιν ἐλατήριον καὶ γλῶσσαι φωτειναὶ ἐντὸς ὑελίνων σφαιρῶν -

ἀδράχτι μὲ τὸν σφόντυλον, ὁ ἀγκάλιστρος καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε καὶ ἐργάζετο».

Δικαίως λοιπὸν ἡ μονὴ τῆς ἁγίας Φιλοθέης ὀνομάζεται καὶ Παρθενῶν. Ἀντικαθίστα τὰ νῦν παρθεναγωγεία, τὰ ὅποια ἀπετέλουν πολυτέλειαν ἄγνωστον διὰ τὴν γυναικείαν μόρφωσιν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὡς ἦτο ἄσυλον καὶ καταφύγιον διὰ πᾶσαν γυναῖκα ὑποδουλωμένην καὶ πιεζομένην εἰς ἀλλαξοθρησκείαν ὑπὸ τῶν ἀγρίων κατακτητῶν.

Εἶναι λοιπὸν ἡ Φιλοθέη Μπενιζέλου, ἡ βραδύτερον χάριν τῆς πίστεως καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν μαρτυρικὸν περιστεφθεῖσα στέφανον, ἡ πρῶτη θεῖσα τὰς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, ἡ πρῶτη συστηματικῶς ἐργασθεῖσα ὑπὲρ τοῦ γυναικείου φύλου, ἡ ἀψηφήσασα πᾶσαν προληψιν καὶ πάντα κίνδυνον, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκ τῶν συγχρόνων τῆς, οὐδεμία Ἑλληνικὴ κοινότης καὶ ὁμάς ἀπετόλμησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ὑπὲρ τοῦ πιεζομένου καὶ ἐν τῇ ἀμαθειᾷ καὶ τῷ σκοτεινῷ καταδεδουλωμένου φύλου μας.

Μόνη ἡ παρὰ τῆς ἁγίας ταύτης γυναικός ἱδρυθεῖσα ἐν πλήρει μεσαιωνῇ μόνῃ, ἡ διὰ τοῦ ἰδίου πλοῦτου τῆς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συντηρούμενη, φερεῖ μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων τὸν τύπον κοινωφελούς ἱδρύματος γενικώτερον καὶ φιλανθρωπότερον ἐπιδιώκοντος σκοπόν. Δὲν ἀρκεῖται αὕτη ὡς πάντες οἱ σύγχρονοὶ τῆς καὶ μεταγενέστεροι ἔτι μοναχοί, εἰς τὴν διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπομακρύνσεως καὶ τῶν νηστειῶν καὶ προσευχῶν θεοσέβειαν. Γίνεται διδάσκαλος τῶν ἀκμῶν, νοσοκόμος καὶ ἰατρός τῶν πασχόντων καὶ ἐγκαταλελειμμένων, προστάτις καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν καταδικωμένων καὶ ὑπὲρ πατρίδος καὶ πίστεως ταλαιπωρουμένων.

Τὰ ὄρια τῆς μονῆς τῆς ἀποβαίνουν πολὺ περὶωρισμένα, πολὺ στενὰ διὰ τὴν τοιαύτην τῆς φιλανθρωπίας τῆς ἐπέκτασιν. Ἰδρῦει παρ' αὐτὴν ξενῶνας, ὀλίγον δ' ἀπωτέρω τῆς πόλεως, εἰς Πατήσια, καὶ ἑτέραν μόνην ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἀφιέρωνον τὸν βίον των εἰς τὸν θεόν.

Ἀλλὰ τὸ κάλλος καὶ ἡ νεότης πολλῶν ἐκ τῶν ἁγίων τούτων γυναικῶν προκλεῖ ἀμειλίκτους κατὰ τῆς ἡγουμένης των διωγμοὺς καὶ ἐπιθέσεις ἐπικινδύνους κατὰ τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἀσύλου ἐκ μέρους τῶν βαρβαρικῶν ὀρδῶν τῶν ἀρχόντων.

Χορηγῆσασα μέλιστα ἄσυλον εἰς τέσσαρας Χριστιανὰς δραπέτιδας τῶν ὀθωμανικῶν χερσεμιῶν, ἐν οἷς αὐταὶ ἀπαχθεῖσαι ἐξεδιάζοντο εἰς ἀλλαξοπιστίαν, ἡ θαυμασία αὕτη γυνὴ καταδιώκεται ἀμειλίκτως παρὰ τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν καὶ μετὰ μαστιγῶσιν θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον ρίπτεται εἰς τὰς φυλακάς, χωρὶς ὅμως οὔτε πρὸς στιγμήν νὰ κλονισθῆ ἢ πρὸς τὸν θεόν πίστις τῆς, ἀλλ' οὔτε νὰ παραδώσῃ τὰς εἰς ἀσφαλῆς ἤδη μέρος τοποθετημένας γυναῖκας. Ἦτο δὲ ἐτοίμη νὰ ὑποστῆ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ὅτε τῇ ἐπεμβάσει τῶν προύχοντων Χριστιανῶν ἀπληθευρώθη καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πρότερον βίον τῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἠνώνησεν, ὅτι τὸ κάλλος καὶ ἡ νεότης τῶν μετ' αὐτῆς γυναικῶν, νέους θὰ τῇ προῦκάλουν καὶ δι' αὐτὰς καὶ δι' ἑαυτὴν κινδύνους, ἱδρῦει καὶ ἄλλην μόνην εἰς τὴν νῆσον Κέα, ὅπου μείζων ὑπῆρχεν ἀσφάλεια καὶ ἐκεῖ μετακομίζει τὰς νεωτέρας καὶ ὠραιότερας ἐκ τῶν συντρόφων τῆς. Ἀλληλοδιαδόχως τότε ὅτε μὲν εἰς Ἀθήνας διαιτᾶται, ὅτε δ' εἰς Κέα, διδάσκουσα καὶ νοουθετοῦσα τὰς ἐκεῖ παρθένους καὶ φιλοσοφοῦσα μετ' αὐτῶν, ὡς ἤρμοζεν εἰς γυναῖκας εὐσεβεῖς καὶ ἀφωσιωμένας εἰς τὸν θεόν.

ναπτόμεναι ἀναπληροῦν τόσους ἡλίους καταυγάζοντας τὰ πάντα καὶ προσδίδοντας διὰ τῆς αἴγλης των μεγαλείον τι ἐπιβάλλον εἰς τὰ τέως νεκρὰ καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα.

Πόσῃ χαρὰν, πόσῃ ἠδονῇ αἰσθάνεται τις μεταδαιῶν αἴφνης ἀπὸ τὴν ψυχρὰν ἐξωτερικὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὸ οὐτὼ ἡρέμῳ καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐσωτερικὸν τῶν οἰκιῶν, ὅταν μάλιστα αὐταὶ ἔχουσιν ὡς πλαίσιον ζωογόνον μορφῆς συμπαιθεῖς, πρόσωπα ὠραῖα, γελαστά, εὐθυμα καταυγάζόμενα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τῆς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως. Ὅταν ἀπὸ τοῦ σταύλου, τοῦ διὰ τὰ κτήνη προωρισμένου μέχρι τῶν αἰθουσῶν τῆς ὑποδοχῆς φαίνεται βασιλευδὸν τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ φειδούς ἐν τῇ ἀπολαυστικῇ εὐμαρείᾳ· ὅταν ἀπὸ τῆς ἐσχάτης δούλης μέχρι τῆς ἀριστοκρατικωτάτης δεσποίνης ἢ ἐλευθερίας, τὸ μέγα τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος προνόμιον, μένει ἀπαράβιαστον, μόνον δὲ τὸ καθῆκον διέπει καὶ κανονίζει τὰς σκέψεις καὶ πράξεις πάντων.

Καὶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα αὐτὰ ἔτι, τὰ ἀπειρομεγέθη αὐτὰ μέγαρα, ἅτινα ὁμοιάζουσι πρὸς μικρὰς πόλεις, ὁ βίος εἶναι ἐπίσης ἡρέμῳ. Τόσον καλῶς μάλιστα τὸ ξενοδοχεῖον ἀναπληροῖ τὸν οἶκον, ὥστε πλεῖστα οἰκογένεια ἐξ ὀλίγων ἀποτελοῦμεναι προσώπων, διακτινῶνται πάντοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὸ μαρτύριον τοῦ νεοῦ, τῶν ξύλων, τῆς θερμότητος, τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ περιωρισμένου χώρου, τὸ ὅποιον ὑφίσταται εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ ξενοδοχεῖα, εἶναι τι ἀγνωστον διὰ τὰ Ἀμερικανικά.

Τὸ Λεύκωμα τῆς Θεραπεινίδος.

Εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἐν Σικάγῳ διαμονῆς μας καὶ μόλις σήμερον κατορθῶναι νὰ εἶπω, ὅτι εἶδον ὅλας τὰς αἰθούσας καὶ τὰ γραφεῖα καὶ τὰ διαλεκτήρια καὶ τὰ ἐστιατόρια τοῦ ξενοδοχείου μας. Ὁ πλοῦτός των μὲ ἔχει θαμβῶσει. Ἐξοκκολληθῆναι νὰ νομίζω, ὅτι ὄνειρεύομαι. Εἰς τὸ κεντρικὸν διαλεκτήριον, εἰσῆλθον πρὸ ὀλίγου, διευθυνομένη εἰς τὸ ἐστιατόριον. Νεῆνις εἰκοσαετίας μὲ μέλαν ἔνδυμα καὶ λευκὸν ἐκ τριχάπτων κεκρύφαλον, κάθηται ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῆς μεγάλης εἰσόδου θύρας πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ἐφ' ἧς κεῖται ἀνοικτὸν μέγα βιβλίον. Μὲ πλησιάζει, μὲ ἐρωτᾷ, ἐὰν εἶμαι ἐκ τῶν κυριῶν τοῦ συνεδρίου καὶ ἐπὶ τῇ καταπρακτικῇ ἀπαντήσῃ μου μὲ παρακαλεῖ νὰ πλησιάσω, τείνουσά μοι συγχρόνως τὴν γραφίδα τῆς καὶ τὸ λεύκωμά τῆς.

Γράψατε, μοὶ λέγει, σὴς παρακαλῶ τὸ ὄνομά σας. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὰ αὐτόγραφα ὅλων τῶν κυριῶν τοῦ Συνεδρίου. Καὶ ὄντως εἰς τὸ ὠραῖον καὶ πολυτελὲς αὐτὸ Λεύκωμα ἀνεγνώσα ἤδη πληθὺν γνωστῶν ὀνομάτων ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ Συνεδρίου μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ τῆς συζύγου τοῦ ἀντιπροέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ ὄνομα καὶ ἡ πατρίς μου τὴν ἐξέπληξαν. Ἡ κυρία εἶναι πολὺ εὐτυχῆς καταγομένη ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν χώραν, μοὶ εἶπε. Τὴν ἠρώτησα τί θέσιν εἶχεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Εἶμαι ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν εἰς τὸ διαλεκτήριον, μοὶ ἀπήντησε. Δηλαδή μία τῶν πολλῶν θεραπεινίδων τοῦ ξενοδοχείου, ἦτις ὁμῶς εἴξευρεν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἦτο μεγάλη χώρα, καὶ εἶχε Λεύκωμα. Ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ αὐτὴ ἡ κ. Stivenson ἢ σύζυγος τοῦ ἀντιπροέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά τῆς.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ ἐστιατορίου νεαρὰ ὠραιοτάτη, εὐσωμος κόρη εἰσέρχεται μετ' ἐμοῦ. Σὴς ἐξήτουν, μοὶ λέγει, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδιδα τὸ ἐπανωφόριόν μου εἰς ἓνα τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων ὑπαλλήλων. Ἡ φυσιογνωμία δὲν μοὶ ἦτο ἄγνωστος, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμην τὸ ὄνομά τῆς. Εἶχον γνωρίσει τόσας κυρίας καὶ ἀκούσει τόσα ὀνόματα κατὰ τὸ τρίμερον τοῦτο διάστημα!

Θέλετε νὰ γευμακτίσωμεν μαζῇ; τῇ εἶπον. Ἡ ἄγνωστος φίλη ἐπέρασεν ἀμέσως οἰκειότατα τὸν βραχιόνά τῆς ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου, ἐχαιρέτισε τὸν σύζυγόν μου, ὅστις μὲ ἀνέμενεν εἰς τινὰ τράπεζαν καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντί μου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τῆς ὑπηρεσίας, ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἀναμείνωμεν ὀλίγον, περιεργαζόμεναι τὴν παρέλασιν τῶν ὑπηρετῶν. Καὶ ἦτο ἐξαίρετως γραφικὴ ἡ παρέλασις αὕτη εἰς τὴν ἀπλήτως ὑπὸ μυριῶν πολυτελῶν ἠλεκτρικῶν λαπτῆρων φωτιζομένην ἐκείνην ἀπέραντον αἴθουσαν, μὲ τοὺς ἀπειραριθμούς στοὰς σχηματίζοντας καὶ δι' ἀναγλύφων θαυμασιῶν ἐπεξεργασμένους κίονάς τῆς, μὲ ὑπόστεγον ἀναπαριστῶν ὀλόκληρον τὸν Ὀλυμπον διὰ τῶν καλλιτεχνικωτάτων γραφῶν του, μὲ τραπέζας πολυτελῶς διασκευασμένας καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ ἀνθη καὶ οἱ θαυμασιώτεροι καρποὶ τῶν τροπικῶν ἀπετέλουν ἀληθῆς γραφικὸν θέαμα.

Εἰς τὰ μεγάλα Ἀμερικανικά ξενοδοχεῖα δὲν ὑπάρχει ἡ συνήθεια τῆς ὠρισμένης ὥρας τοῦ φαγητοῦ, τοῦ ὠρισμένου ἀριθμοῦ καὶ εἶδους τῶν φαγητῶν, καὶ τοῦ φιλοδωρήματος πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, ἅτινα καθιστοῦν μαρτυρικὸν τὸν βίον τοῦ ξένου εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ ξενοδοχεῖα. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰς ἀέναντον κίνησιν διατελοῦσα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπηρεσία, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐξακολουθήσῃ μένουσα ἐπὶ ποδῶς καὶ ἐργαζομένη καὶ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μέχρι τῆς 1ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν λοιπὸν ταύτην, πεντήκοντα περίπου μαῦροι, ὅλοι φοραγοφορεμένοι, εἶχον περπατήσῃ εἰς γραμμὴν καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν ἀρχισιτιστῶν μὲ βῆμα στρατιωτικὸν ἐξῆλθον διὰ μακροῦ διαδρόμου τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ τρόπον εἰσῆρχοντο οἱ διάδοχοί των, οἵτινες ἀφοῦ ἐπάχθησαν εἰς στήθον, διὰ συνθήματος τοῦ προῖσταμένου των κατέλαβεν ἕκαστος τὴν εἰς τὴν οἰκίαν τράπεζαν θέσιν του.

Ἐρρόφων ἔτι διὰ μικροῦ κοχλιαρίου τὸν ζωμόν τοῦ πορτοκαλίου μου—συνεμορφώθην εὐκολώτατα μὲ τὴν συνήθειαν νὰ τρώω τὸ ὀπωρικόν μου πρὸ τοῦ φαγητοῦ—ὅταν ἡ συνδαιτυμῶν μου ἤνοιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ χαρτοφυλάκιόν τῆς, ἐξ οὗ ἔλαβε μολυβδοκόνδυλον. Ἐνόησα ἀμέσως τί συνέβαιναν. Ἦτο καὶ αὕτη ρέπορτερ, ὠραία ἀληθῶς καὶ κομψὴ καὶ εὐχάριστος, ἀλλὰ τέλος πάντων ρέπορτερ. Καὶ εἶχον ἤδη ὑποστῆ τὴν ἀνάκρισιν δεκάδος ὅλης συναδέλφων τῆς.

Μεταξὺ συναδέλφων, μοὶ εἶπεν, αὐτὰ ἐνοσοῦνται. Ἐγὼ τρώουσα ἀπῆντων εἰς πᾶσαν ἐρώτησίν τῆς, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε λησμονήσει, ὅτι ἦτο νησιτικὴ.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀνάκρισις τῆς ἐτελείωσα καὶ ἐγὼ τὸ ὠραῖον, δροσιστικώτατον, ἀναψυκτικώτατον, παγωτόν μου. Πρέπει νὰ φάγω γρήγορα καὶ τι, μοὶ εἶπε, καὶ νὰ ἀνέλθω

νὰ τελειώσω τὴν ἀνταπόκρισίν μου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ φύγῃ μὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἐσπέρας ταύτης. Καὶ ἐρρόφησεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν παγωμένον ζωμόν τῆς, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ἐγερθῆ, ὅταν ἐγὼ τὴν ἐσταμάτησα.

Ἡ ρέπορτερ τοῦ Register τῆς Νέας Ὑόρκης.

Μεταξὺ συναδέλφων αὐτὰ ἐνοσοῦνται, τῇ εἶπον, ἐπαναναλαμβάνουσα τὴν ἰδίαν φραξίν τῆς καὶ ἀνοίγουσα τὸ ἰδικόν μου σημειωματᾶριον. Ἐὰν σεῖς ἐνδιαφέρεσθε νὰ δώσητε τὴν εἰκόνα καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν μιᾶς Ἑλληνίδος δημοσιογράφου πρὸς τοὺς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἀναγνώστας σας, νομίζετε, ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι ἰδικοί μου, δὲν θὰ εὐχαριστηθοῦν, κάμνοντες τὴν γνωριμίαν τόσον ὠραίας καὶ νέας τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου ἀντιπροσώπου; Συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα. Ἐγέλασε γέλωτα ἠγερτόν, κρυστάλλινον, θελκτικώτατον ὡς ὠραίας μουσικῆς συμφωνίας κλίμακα, καὶ ἔλαβεν ἐκ νέου τὸ σημειωματᾶριόν τῆς. «Αὐτὸ ὡς ἐπίλογος εἰς τὸ περὶ ὑμῶν ἄρθρον μου, θὰ κάμῃ θαυμασίαν ἐντύπωσιν», εἶπε, σημειοῦσα στενογραφικῶς τὰς τελευταίας λέξεις μου.

Τότε ἄς φάγω καὶ τίποτε ἄλλο, εἶπε, δίδουσα διαταγὰς εἰς τὸν ὑπηρετὴν, ἐνῶ ἔγω ἔγραφον τὴν εἰκόνα τῆς: Νέα, μόλις δεκαοκταετίας. εὐτραφῆς, πρωΐμας ἀνεπτυγμένη, ὑψηλὴ, μὲ μεγάλους μαῦρους πυρίνους ὀφθαλμούς, μὲ κόμην καστανὴν χρυσαύρουσαν, μὲ μέτωπον καλλιτεχνικόν, μὲ ρίνα κανονικὴν ἐκφραστικωτάτην, μὲ στόμα μικρόν, μὲ χεῖλή ὡς περισπωμένη καὶ κατέρυθρα, μὲ λαίμον κύνειον, μὲ σῶμα πλαστικώτατον, μὲ χεῖρα παχουλὴν, ραδίνην, μικρὰν ὡς βρέφους, καὶ μὲ χροιάν, εἶδος κρᾶμα ἀπὸ ρόδα καὶ γάλα. Ἴδου ἡ εἰκὼν τῆς συναδέλφου μου εἰς τὸ φυσικόν. Ἐν μιᾷ λέξει γυνὴ ὠραία, εὐσταλής, ἀποπνεύουσα ὑγείαν, ρώμην, ζωὴν, γυνὴ ἐξ ἐκείνων, ἃς σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς πόλεις καὶ αἵτινες εἰς γενεὰν ὀλόκληρον ἔχουν νὰ μεταδώσουν ἐκ τῆς ἰδίας ὑγείας, ἐκ τοῦ ἰδίου σφρίγγου.

Ὁ πατήρ μου ἦτο ἄλλοτε πλούσιος, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἀπώλεσε πρὸ δύο χρόνων ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἐκτοτε ἤρχισα νὰ ἐργάζομαι. Κατ' ἀρχὰς ἐκέρδιζα εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα εἴκοσι πέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἀσχολουμένη ἀποκλειστικῶς εἰς μικρὰς ἐξ ἄλλων γλωσσῶν μεταφράσεις. Τώρα ἐπροβιβάσθην. Ταξιδεύω καὶ στέλλω ἀνταποκρίσεις. Μοὶ πληρώνουν ὅλα μου τὰ ἐξοδα τῶν ταξιδιῶν καὶ ξενοδοχείων καὶ πενήντα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Συχνὰ μεταβαίνω εἰς τὰς πλησιέστερας πόλεις τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τοῦ ποδηλάτου μου, ὅτε καὶ κερδίζω τὰ σιδηροδρομικὰ ἐξοδα. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἀγαπᾷ διόλου τὰ ταξίδια αὐτὰ, καὶ κλαίει πολὺ καὶ μοὶ γράφει στοργικώτατα γράμματα, ὅταν ἀπουσιάζω. Ἐγὼ ὁμῶς τρελλαίνομαι διὰ τὰ ταξίδια.

— Καὶ δὲν στενοχωρεῖσθε ταξιδεύουσα μόνη; Εἴθε τόσον νέα, τόσον εὐμορφῆ, δὲν φοβεῖσθε τοὺς θαυμαστάς τοῦ κάλους σας;

— Τί νὰ φοβηθῶ; Ὅλοι μὲ ἀγαποῦν, ὅλοι μὲ περιποιοῦνται. Κανεὶς δὲν μὲ βλάπτει, κανεὶς δὲν θέλει τὸ κακόν μου.

— Οἱ ἄνδρες, οἱ συναδέλφοί σας, βλέπουν μὲ καλὸν ὄμμα τὰς γυναῖκας, λαμβανούσας τοιαύτην θέσιν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν;

— Βεβαίωτατα. Αὐτοὶ δὲν μένουν πάντοτε δημοσιογράφοι. Ἐτοιμάζουν ἐκεῖ τὸ στάδιόν των, εἴτε ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, εἴτε ὡς πολιτευταῖ. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται ἐπιχειρηματίαι, ἔμποροι. Ὅλιγοὶ δημοσιογράφοι γίνονται πλούσιοι. Ἐνῶ οἱ ἔμποροι, οἱ ἐπιχειρηματίαι...

— Καὶ ὅταν ὑπανδρευθῆτε, θὰ ἐξακολουθήσητε ἐργαζομένη;

— Ἐὰν ὁ ἄνδρας μου εἶναι πλούσιος, θὰ γράφω μόνον μελέτας, ἄρθρα καὶ θὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Ἦδη εἶμαι πρόεδρος ἐνὸς κύκλου τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως καὶ ἔχομεν ἐν ἄσυλον βρεφῶν. Ἐὰν εἶναι πτωχός, τότε θὰ ἐργάζομαι περισσότερον ἀπὸ τώρα.

— Εἴθε τόσον εὐμορφῆ, ὥστε βεβαίως θὰ εὕρητε πλούσιον σύζυγον...

— Ὡ! ναί! δὲν εἶναι δύσκολον τοῦτο. Ἄλλ' οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν πλουσιῶν δὲν εἶναι πολὺ νέοι, εἶναι χονδροῖ, ἀνθρωποι τῆς δουλειᾶς, τοῦ ἐμπορίου... Τί σημαίνει ἂν θὰ ἔχω ὠραίαν οἰκίαν καὶ ἀμάξια καὶ φορέματα καὶ ἀσχημοκαμωμένον σύζυγον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἄνδρες θὰ εἶναι εὐμορφοί, λεπτοφρεῖς, εἶπεν, ἀτενίζουσα τὸν παρὰ τὸ πλευρόν μου. Θὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐὰν εὕρω ἓνα ὠραῖον καὶ εὐγενῆ ἀπόγονον τοῦ Περικλέους, θὰ τὸν νυμφευθῶ εὐχαρίστως.

— Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες ζητοῦν προίκας, χρήματα ἀπὸ τὰς γυναῖκας των.

— Πῶς! χρήματα! Διατί; Δὲν ἐργάζονται λοιπὸν οἱ ἄνδρες σας ἐκεῖ; Καὶ ποῦ τὰ εὕρισκουν αἱ γυναῖκες τὰ χρήματα; Ἐργάζονται ὅλοι; Εἶναι ἐπιστήμονες, ἔμποροι, ὥστε νὰ ἔχουν χρήματα νυμφευόμεναι;

— Ὅχι. Τὰς προικίζουν οἱ γονεῖς των.

— Πῶς; καὶ οἱ γονεῖς ὕστερον εἰς τὸ γῆρας των εἶναι πτωχοί; διὰ νὰ δώσουν χρήματα εἰς τοὺς νέους ἄνδρας καὶ εἰς τὰς νέας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλην τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῶν καὶ ἀντέχουν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κακοπέραν;

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἡ κόρη αὕτη τὸ ζήτημα τῆς προίκας. Ἀφῆκε τὸ φαγητόν τῆς, ἔλησμονῆσε τὴν ἀνταπόκρισίν τῆς καὶ μία ἰδέα τὴν ἀπησχόλει, τὴν ἐβασάνιζεν: ἡ ἰδέα τῆς προίκας. Περύερον! ἔλεγε. Καὶ αἱ κόραι ἀνέχονται νὰ γυμνῶνται οὕτω τοὺς γονεῖς των, καὶ οἱ νέοι ἄνδρες νὰ τρέφονται καὶ νὰ ζοῦν μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ γέρον ἤδη πενθηρός των ἐκέρδισεν, ἐργαζόμενος καθ' ὅλην τὴν ζωὴν;

Ὡ! τί κρῖμα! Δὲν τοὺς ἀγαπᾶ πλέον τοὺς υἱούς τοῦ Ἀπόλλωνος, μοὶ εἶπε, κατηρῆς ἤδη καὶ συνωφρομένη. Ἡμπορεῖτε καὶ νὰ τοὺς τὸ ἐπιπτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ ὀνομάσητε, προσέθηκεν, ἐγειρομένη καὶ ἀτενίζουσα τὸ πρὸ ἡμῶν ὀρολόγιον.

Θὰ στείλω τὰς σημειώσεις μου ὡς ἔχουν, εἶπεν. Ἄς κάμουν καλὰ. Θὰ ἐνοήσουν βεβαίως τί θέλω νὰ εἶπῶ.

— Ὡστε δὲν καταρτίζετε τακτικὴν ἀνταπόκρισιν, δὲν ἐπιμελεῖσθε, δὲν μελετᾶτε ὅ,τι γράφετε;

— Σπανίως. Οἱ ἀναγνώσται μας δὲν θέλουν καλλιτέπειαν καὶ γλαφυρότητα. Θέλουν πολλὰ καὶ νέα, ἀγνωστα πράγματα. Καὶ αὐτὸ σήμερον θὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, εἶπε, κλείουσα ἐντὸς φακέλλου τὰς διὰ μολυβδίδος σημειώσεις τῆς. Διότι ὅλοι ἐδῶ ἀγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλ' ὄχι τοὺς νέους Ἕλληνας, ἀφοῦ οὗτοι ζητοῦν προίκας, ὥσει ἦσαν ἀσθενεῖς καὶ ἐξηνητλημένοι ἀπόμαχοι τοῦ βίου, λαμβάνοντες σύνταξιν παρὰ τῶν γυναικῶν των.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ κ. DUPONT EN ΦΑΛΗΡΩ. Ὁραία μουσικὴ συναυλία ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν Φαλήρῳ ἐν τῇ μουσικῇ σχολῇ τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος κ. Dupont. Πᾶσαι αἱ μαθητριά τῆς — καὶ ἀνήκουσιν αὐταὶ εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν τάξιν τῆς κοινῆς Ἀθηνῶν, Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, — μετέσχον τῆς ὠραίας ταύτης συναυλίας ἐκτελέσασαι μετὰ πολλῆς τέχνης μουσικὰς συνθέσεις τῶν διασημοτέρων μουσουργῶν.

Πλὴν τῆς ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἐκτελέσεως, ἐμελῶν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος αἱ δεσποινίδες Λουκία Ἀντωνοπούλου, Λουκία Παπαρηγοπούλου, Νίνα Μιλιώτη, Ν. Βατικιώτου, καὶ Α. Στούαρτ. Διὰ τῆς τεχνικῆς καὶ ἄνευ προπαρασκευῆς ἐκτελέσεως μονωδιῶν, δυοφιδῶν καὶ χορικῶν ἡμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ φυσικὸν ἄλτανον τῶν ἐν τῇ ᾠδῇ μαθητριῶν τῆς κ. Dupont εἶναι ὑπέρογον καὶ ὅτι συνδυάζομενον τοῦτο μετ' εὐμεθέδου διδασκαλίας τῆς Τέχνης, δὲν ἠδύνατο ἡ τοιαῦτα νὰ ἔχῃ εὐχάριστα καὶ διὰ τὰς καλλιτέχνιδας δεσποινίδας καὶ διὰ τὴν διδασκαλὸν των ἀποτελέσματα.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ. Ὁ Ὀμιλος τῶν Φιλομουσῶν, ὁ ἐν μικρῷ σχετικῶς διαστήματι τελείως καταρτισθεὶς καὶ ἀριθμῶν μετὰ τῶν μελῶν του ὅ,τι ἐκλεκτὸν ὑπάρχει ἐν τῇ φιλετέγγῳ νεότητι τῆς ἡμετέρας κοινῆς, προτίθεται νὰ δώσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος σειράν συναυλιῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἐσπεριῶν.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μεγάλη οἰκία Κωστή μετὰ τῶν ἀπερῶν

των αΐθουσών της και της πολυτελούς διακοσμήσεώς της ένοικιασθείσα υπό του Όμιλου των Φιλομούσων, είναι διά των χειμῶνα τῶ καλλιτεχνικῶν κέντρον τῆς πρωτεύουσας, ἀφού οὔτε ξένον, οὔτε Ἑλληνικὸν θέατρον ἐξησφαλίσθη διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Τὸ ὄνομα τοῦ διευθύνοντος τὴν ὀρχήστραν καὶ τὰς μουσικὰς συναυλίας ἐταίρου τοῦ Όμιλου καὶ συμπροστάτου ἐν τῇ κοινῶνίᾳ μας μουσουργοῦ κ. Λαμπιέρτ θὰ ἴρκει, ὅπως θεωρηθῆ ἑξῆσφαιλισμένη ἡ ἐπιτυχία τῶν συναυλιῶν τούτων. Ἐάν ὅμως ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐκ γνωστοτάτων καὶ δοκιμωτάτων ἐρασιτεχνῶν αποτελούμενον διοικητικὸν συμβούλιον, τότε οὐδεμίαν μένει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς ἀληθῆ καλλιτεχνικὴν πανδαίσιαν προσκαλεῖται τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Όμιλου τῶν Φιλομούσων, τοῦ ὁποῦ αἱ συναυλίαι ἤρξαντο χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα τοῦ Όμιλου (πρῶην Variétés). Διὰ τοὺς μὴ ἐταίρους ἢ εἰσόδος ἐν ταῖς συναυλίαις ὀρίσθη εἰς δρ. 2.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑΙ. Ἐβδομὰς τῶν εὐεργετικῶν παραστάσεων δύνανται νὰ ὀνομασθῆ ἡ δικηρεύσασα, τῶσαι ἐδόθησαν εὐεργετικαὶ παραστάσεις ὑπὲρ καλῶν καὶ δοκιμῶν ἠθοποιῶν.

Ἡ τῶν κ.κ. Κόκκου καὶ Τασόγλου ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη ἐπαναληφθεῖσης καὶ πάλιν τῆς δημοφιλοῦς Φαύτας τοῦ κ. Βερναρδάκη, καθ' ἣν ὁ κ. Κόκκος πολὺ ἐντελέστερος, εὐγενέστερος καὶ τεχνικώτερος τοῦ προκατόχου τοῦ Κρίστου ἀνεδείχθη. Δὲν εἶχομεν πλέον ἐκ μέρους τοῦ Κρίστου ἀγρίας καὶ βροντώδεις κραυγὰς, ἀλλ' οὔτε ἄτεχνα χειροκροτήματα. Καὶ ὁ κ. Τασόγλου, ὁ ἐξ ἀρχῆς καλῶς κατανοήσας τὸ μέρος του, ἐπαιξεν ἐπιτυχῶς, ἀμφότεροι δὲ ἐχειροκροτήθησαν παρὰ τοῦ κοινῶ. Πλὴν ἄλλων καὶ ὑπὲρ τῆς κ. Βρόντα ἐδόθη εὐεργετικὴ ἐσπερίς, ἥς μετέσχεν εὐγενῶς καὶ ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ὑποδυθεῖσα τὸ πρόσωπον τῆς Συζύγου τοῦ Λουλουδάκη. Ἄς εἶναι πάντοτε καλὴ καὶ ἀδρὰ ὑπὲρ τῶν συναδέλφων τῆς ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ἀλλ' ἄς μὴ λαμβάνη μέρος εἰς τοιαύτας κομωδίας. Παίξει βεβαίως ἄριστα, ἀλλὰ χάνει ἡ καλὴ τραγωδὸς κατερχομένη εἰς τὴν ὑπόκρισιν τοιούτων χαρακτήρων.

Ὁ θίασος «Πρόσδος», ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀπεχώρησεν ἡ κ. Παρασκευοπούλου, θέλει συνεχίσει τὰς παραστάσεις του ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν «Ποικιλιῶν», προσλαβὼν νέα πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποῶν τὴν κυρίαν καὶ τὸν κ. Κωνσταντινοπούλου, τὴν κ. Βρόντα, τὸν κ. Νικηφόρον καὶ ἄλλους. Ἐναρξὴν τῶν παραστάσεων τοῦ ἐποήθησται ὁ ὑπὸ τὸν κ. Κοτοπούλην ἀξιόλογος οὗτος θίασος χθὲς τὸ ἐσπέρας, διὰ τοῦ Ἀμλέτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Ε. Α. Μὴ ἀνησυχεῖτε. Ἀντίτιμον ἡμερολογίου ἐλήφθη. — Καν Β. Δρέσδη. Ἄλλοτε παρίστατο ὑπὸ τὴν μορφήν γυναικὸς ἐστεμμένης μὲ ἀκινετώδων φωτῶν καὶ φερύσσης εἰς τὴν χεῖρα τὴν δάδα τῆς προσώου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας παρίστατο ὡς γυνὴ ἀλωστομένη καὶ συρομένη κατὰ γῆς. — Καν Φ. Ν. Σ. Χίον. Ἐῦρον κόρην Ἑλληνίδα ἀξιόλογον, πτυχιούχον καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς μουσικῆς. Ἄλλ' εἶναι νέα καὶ πολὺ ὀραία. Γράψατε τοὺς ὄρους σας ἐάν συγκατατίθεσθε. — Καν Δ. Χ. Κ. Μανσοῦρην. Τὰ ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Ἐξαρστηθῆτε νὰ ἀνανευθῆτε εἰς τὸν αὐτῶν ἀναποκριντήν μας, ὅστις δι' ἡμετέρας εἶναι οὐδὲν ἕλαθεν. — Δα Π. Α. Ἡύργον. Πᾶσαι αἱ ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν ὡς καὶ τὰ ἀποσταλέντα χρήματα. Συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Ἐπιδοκιμαζόμεν πληρέστατα, ὅτι ἐπράξατε καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὰς καταβαλλόμενας φροντίδας. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εὐχαρίστως μέλοιο τῆς Γυναικείας Ἐνώσεως. — Καν Γ. Α. Ἀλεξάνδρου. Φ. γρ. 45 ἐλήφθησαν, ὡς καὶ ἐπιστραφεῖσαι ἀποδείξεις. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ε. Α. Κων. Πόλιν. Διημοσιεύεται σήμερον. Ἐλάβετε ἐπιστολήν μας, ἀποσταλένην εἰς Παλάδα; Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσθε μέλος μόνον. Πρέπει νὰ σχηματίσθητε καὶ ὑμεῖς κέντρον ἐνώσεως ἐν τῇ πόλει σας. Γράφομεν προσεχῶς ἐν ἐκτάσει. — Τρίπολιν. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας. Γράφομεν. — Δα Κ. Δ. Νάξον. Ἐπιστολή σας μετὰ διδοχμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Δ. Σ. Σκράντα Ἐκκλησιαστῆς. Ἐάν ἐγρηθῆ εὐχαρίστως. — Καν Ρ. Β. Νάξον. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ε. Κ. Κόξρον. Συνδρομὰ ἐλήφθησαν. Ἀποδείξιν θέλετε λάβει παρὰ τοῦ κ. Γ. Μ. ἀντιπροσώπου μας ἐν τῇ πόλει σας. — Καν Π. Β. Κ. Αἴγρον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Μ. Α. Αα Βοσ Σου. Χρήματα μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθη. Εἶχομεν δὲ ἀπαντήσαι ἐγκαίρως, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολή μας ἐκείνη παρέπεσε. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρίσεις καὶ εὐγενεῖς ἐνδιαφέρον. — Καν Μ. Σ. Γ. Αευνάδα. Συνδρομὰ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Πειραιᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Γ. Στ. Πειραιᾶ. Γνωρίζατε ἡμῖν παρακαλοῦμεν προτέρην διευθύνσιν σας. — Κας κ. συνδρομητρίδας καὶ ἀναποκριτάς. Παρακαλοῦμεν τοὺς τε ἀναποκριτάς τοὺς καθυστεροῦντας χρήματα, ὡς καὶ τὰς κ. κ. συνδρομητρίδας, τὰς μὴ καταβαλλούσας εἰσέτι τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύσωσι, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς, διότι δὲν δύναμεθα νὰ κρατῶμε ἐπὶ πλέον ἐκκρεμῆς λογαριασμοὺς.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῶν ἐφηλίδων. Τὸ ὕδωρ τῆς βρασμένης φκῆς θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικὸν ἐντελεῖς τὰς ἐφηλίδας. Δὲν τὸ συνιστῶμεν ἐν τούτοις, διότι ἐπιφέρει πάντοτε ἐρεθισμὸν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἐξανθήματα. Τὸ μόνον ἀλλοθὲς κοσμητικόν, ὅταν αἱ ἐφηλίδας δὲν εἶναι ἔμφυτοι εἰς τὸ δέρμα, ἀλλὰ γεννῶνται εἴτε

ἐκ τοῦ ἡλίου, εἴτε ἐκ τῆς διαμονῆς μας εἰς πρᾶξιμῶν μέρος, εἶναι τὸ γάλα τῶν πικραμυγδαλῶν, τὸ ὁποῖον κατασκευάζετε κατ' οἶκον ἀνά δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὅπως εἶναι πάντοτε φρέσκον. Τὸν ἄρρον τοῦ γάλακτος τούτου ἀλείφετε ἐπὶ τοῦ προσώπου πρὶν νὰ κατακλιθῆτε τὴν ἐσπέραν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Νεφρὰ μόσχια. Ψῆσατε τρία ἢ τέσσαρα νεφρὰ μόσχια, κόψατε τα εἰς λεπτὰ λωρίδας, ψιλοκόψατε ἐπίσης μαϊντανῶν, ἀνθο, σέλινο, κροῦτα βρασμένα καὶ μαϊντάρια. Τρίψατε καὶ ὀλίγην ψύγαν ψωμοῦ, καὶ προσθέσατε τρία κίτρινα αὐγῶν πηκτῶν. Ὄταν ἀναμείξητε ὅλα μαζῆ, προσθέσατε 1)2 ποτήρι δυνατόν ζωμοῦ κρέατος, ἡμισυ ποτήρι καλὸ ἄσπρο κρασί ἀετασίωτο, ἄλας καὶ τρία κίτρινα ὠμῶν ἄβραστα. Τηγανίσατε φέτας ψωμί με βούτυρον, ἐξαπλώσατε ἐπὶ ἐκάστης φέτας δόσιν ἐκ τοῦ ἄνω σας μίγματος, θέσατέ τας εἰς καρβάναν ἢ μεταλλίνην ἀπλάδα καὶ στελίατε εἰς τὸν φούρνον. Ὄταν κοκκινίσουν εἶναι ἔτοιμα.

ΑΙΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιάκ τῶν ἐν Πειραιεῖ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποῶν ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναδληθῶν, βραβείων, καὶ ἀσήμεων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχίγγου δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετής ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1895, 1889, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίαις τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΕΓΧΩΡΙΣ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινὰς τελειότητος Στεφάνου τῶν Γάμων πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστον παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. Ἐργοστάσιον ἀνθρώπων τεχνητῶν τῶν Ἀδελ. Παπαγιάννη, ὡς καὶ τὰ σκετικὰ αὐτῶν ἦτοι Κορδέλλας Λαμπάδας κλπ. Γυρλάντας Νυμφικῆς, Ἴνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανερᾶκια Ἀνθοστόλιστα δι' ἑορτῆς Στεφάνου Κηδεῶν ἐπὶ ὄρακ 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄθος, κατασκευαζόμενον ὁμοίον μόνον ἐν Παρισίαις οὐδὲμοῦ ἄλλου, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗ

Μεταφέρεται ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὀλίγον ἀνωθεν τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, πύρδος Ἑρμοῦ, πλησίον καταστήματος Κατελοῦζου καὶ παραπλευρῶς ξενοδοχείου ἡ «Ἐπτανήσος» ὁδὸς Φωκίους ἀριθ 13. Ἐνεκεν ὑποτιμήσεως τοῦ ἐνοικίου ἐκπίπτω τὴν ἐργασίαν ἐκείτου θερέματος κατὰ ὄρακ (8) δραχμῆς, ἦτοι ἀντὶ ὄρακ. 25 εἰς δραχμᾶς 18 ὁμοῦ μετὰ τὰ ἔξοδα ὑπόσχομαι τὴν τελείαν ἐφαρμογήν.

ΑΓΓΑ, ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐδῆλυσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ προγευματίωσι παρὰ τοῦ κ. Γιανέτσου, οὗτος ἐπρομηθεύθη ὡς φρεσκότατα καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Γρηγοῦ. ἔξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενεῖας πρὸς 2 ὄρ. τὴν ὄραν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδωστάτου μελιτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκίσματος τὸ ἐθνιώτατον τῶν γλυκισμάτων μας ἀροπλάστον Λουκουμάδες ἐκ ριζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὀραίων προϊόντων τοῦ κ. Γιανέτσου μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρως.

Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 5.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ γνωστὸς καὶ διεθνῆ ἀποκτήσας φήμην διὰ τὴν μοναδικὴν κομψότητα καὶ στερεότητα τῶν υποδημάτων κ. Τσάμης γνωρίζει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατεῖαν του, ὅτι κατήρτισεν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἰδίου κομψότατον διαμέρισμα, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν συνθήειαν τῆς ἐν τῷ καταστήματι μεταβασεως τῶν πελατῶν καὶ πελατῶν του πρὸς λήψιν μέτρων.

Τούτῳ δὲ διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα καὶ τὰς ὀδηγίας τῶν πολυπληθῶν πελατῶν καὶ ἀναποκρινῆται μετὰ πάσης ἐντελείας εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἐλαθε ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραιτίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἃ πάντα νέα παραγγεῖλια εἶναι ἀληθῆς τελειότης τῆς υποδηματοποιίας.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΔΕΙΟΝ ΣΑΜΙΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Ἀπαστράπτουν τὰ ὀσώματα τοῦ καταστήματος τούτου ἀπὸ θαυμαστῶς ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους εἰς συμπλέγματα τελείας τέχνης, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Σάμιος ἔφερον ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ περιοδείας του, ἵνα ἀναποκριθῆ εἰς τὰς πολυπληθεῖς παραγγελίας μελλονόφων, οἵτινες καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς αὐτὸν ἀνέθηκαν τὴν λεπτὴν ἐντολήν τῆς ἐκλογῆς τῶν πολυτίμων νυμφικῶν ὀρώων καὶ τῶν οἰκιακῶν ἐξ ἄγορου καὶ λοιπῶν μετάλλων συσκευῶν τραπέζης καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐκτιμήσασαι τὴν εὐθύτητα καὶ ἐντιμότητα τοῦ κ. Σαμίου συνιστῶμεν θερμῶς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ κατάστημά του καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ πᾶσαν παραγγελίαν.